

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414206914
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6414206914.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu PhD. a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci navrhovateľa ZSNP RECYKLING, a.s., so sídlom, Priemyselná 12, 965 63 Žiar nad Hronom, IČO: 36 023 841, proti odporcovi Environmentálny fond, so sídlom Bukureštská 4, 813 26 Bratislava, IČO: 30 796 491, právne zastúpenému JUDr. Branislavom Pospíšilom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Záhradnícka 30, 821 08 Bratislava, v konaní o návrhu na určenie, že záložné právo neexistuje alternatívne, že záložné právo je nevykonateľné, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 5C/93/2014-154 zo dňa 11. 02. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa zamietol (prvý výrok), **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (druhý výrok) **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“, resp. „prvostupňový súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 11. 02. 2015 návrh navrhovateľa zamietol (prvý výrok). Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 11.764,99 Eur k rukám právneho zástupcu odporcu JUDr. Branislava Pospíšila, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa domáhal určenia, že záložné právo odporcu k nehnuteľnosti v jeho vlastníctve, zapísané na LV č.U., k. ú. Z. neexistuje alternatívne, že predmetné záložné právo je nevykonateľné.

Odporca ako záložný veriteľ a navrhovateľ ako záložca spolu s dlžníkom TRANSFORM RECYKLING, a.s., Žiar nad Hronom uzatvorili dňa 02. 09. 2008 Zmluvu č. XXXXX/XXUXX/O/Z/XXXX o zriadení záložného práva. V zmysle čl. II. bod 1., 4. predmetom zmluvy bolo zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam - stavby a pozemky, zapísaným Správou katastra Žiar nad Hronom, pre okres Žiar nad Hronom, obec L. Z., k. ú. L. Z. v prospech záložného veriteľa na zabezpečenie zaplatenia istiny vo výške 30 000 000,- Sk, úrokov, penále a ďalších pohľadávok záložného veriteľa z poskytnutých prostriedkov fondu na základe Zmluvy o poskytnutí podpory formou úveru č. XXXXX/XXUXX/O/Z/XXXX zo dňa 02. 09. 2008, vrátane jej Dodatkov, uzatvorenej medzi zmluvnými stranami veriteľom Environmentálnym fondom (navrhovateľom) a dlžníkom TRANSFORM RECYKLING a.s..

Uznesením sp. zn. 2R 9/2012 zo dňa 25. 01. 2013 Okresný súd v Banskej Bystrici povolil reštrukturalizáciu dlžníka TRANSFORM RECYKLING, a.s., Žiar nad Hronom a zároveň ustanovil správcu JUDr. Alexandra Kasatkina. Zároveň vyzval veriteľov, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 30 dní odo dňa povolenia reštrukturalizácie. Okresný súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 2R 9/2012 zo dňa 03. 10. 2013 povolil reštrukturalizačný plán, prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 11. 09. 2013 a zároveň ukončil reštrukturalizáciu dlžníka TRANSFORM RECYKLING, a.s. Odporca do reštrukturalizácie neprihlásil svoju pohľadávku a ani zabezpečovacie záložné právo.

Okresný súd uviedol, že zabezpečovacím právom na účely zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších právnych predpisov (ďalej „Zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) sa rozumie záložné právo, zádržné právo, zabezpečovací prevod práva a zabezpečovací prevod pohľadávky, vrátane iných práv, ktoré majú podobný obsah a účinky. Pohľadávka, zabezpečená zabezpečovacím právom sa na účely tohto zákona považuje do výšky jej zabezpečenia za zabezpečenú pohľadávku. Zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii neprihlásia svoje pohľadávky vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkom. Zároveň zanikne aj právo veriteľov, a to riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie právo, vzťahujúce sa na majetok dlžníka. Reštrukturalizačným plánom však zostáva nedotknuté právo veriteľa domáhať sa uspokojenia ich pôvodných zabezpečených pohľadávok z majetku tretích osôb. Pohľadávky, ktoré nie sú prihlásené v rámci reštrukturalizačného konania, a ktoré mali byť prihlásené, tieto sa stávajú účinnosťou plánu nevymáhateľné voči osobe dlžníka a menia sa na naturálne obligácie. To znamená, že dlžník tieto pohľadávky síce môže dobrovoľne plniť, avšak veriteľ ich nemôže vymáhať súdnou cestou. Treba však poukázať na to, že tieto pohľadávky sa stávajú nevymáhateľnými iba voči dlžníkovi a nie voči tretím osobám. V prípade, ak veriteľ neprihlási svoju pohľadávku do reštrukturalizácie, stratí právo vymáhať svoju pohľadávku voči dlžníkovi, ale voči inej osobe ako dlžníkovi, napr. ručiteľovi alebo spoludlžníkovi môže svoju pohľadávku vymáhať aj naďalej. Pokiaľ sa týka zabezpečovacieho práva, ktoré nebolo v rámci reštrukturalizácie riadne a včas prihlásené, zákon upravuje zánik zabezpečovacieho práva iba vo vzťahu k majetku dlžníka, to znamená zo zákona zanikajú len záložné práva, viažuce sa k majetku dlžníka, avšak nie záložné práva, viažuce sa k majetku inej, tretej osoby. Pokiaľ nastane situácia, že zabezpečený veriteľ sa neprihlásil do reštrukturalizácie, pričom nie je rozhodujúce, či vedome alebo nevedome, záložné právo v rozsahu, v ktorom sa viaže k majetku dlžníka zanikne, avšak vo vzťahu k inému majetku, typicky vo vzťahu k majetku tretej osoby, záložné právo zostane zachované v plnom rozsahu aj naďalej.

Zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 1018/2014, z ktorého vyplýva „Účinky reštrukturalizačného konania sa na záložcu nevzťahujú, pretože v tomto konaní sám nebol v postavení dlžníka, ktorý sa podrobil reštrukturalizácii. Navrhovateľom tvrdené účinky reštrukturalizačného konania na majetok záložného dlžníka sa nedotýkajú práv odporcu ako záložného veriteľa, čo vyplýva z výslovnej právnej úpravy uvedenej v ustanovení § 155 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že odporca ako záložný veriteľ má právo domáhať sa uspokojenia pôvodnej zabezpečenej pohľadávky, t. j. výkonu zabezpečovacieho záložného práva, ktoré vzniklo pred reštrukturalizáciou záložného dlžníka z majetku navrhovateľa ako záložcu, ktorý sa pre účely uvedenej osobitnej právnej úpravy považuje za tretiu osobu. V právnej úprave nemá oporu tvrdenie navrhovateľa, že pokiaľ sa odporca neprihlásil do konkurzného konania záložného dlžníka, jeho pohľadávka zanikla aj voči záložcovi.“

O trovách prvostupňového konania okresný súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Odporca mal v konaní úspech, preto mu okresný súd priznal náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 11.764,99 Eur, a to za päť úkonov po 2.265,81 Eur (príprava a prevzatie vecí, vyjadrenie k návrhu, účasť na pojednávaní dňa 12. 11. 2014, vyjadrenie k zmene návrhu a účasť na pojednávaní dňa 11. 02. 2015), štyrikrát režijný paušál po 8,04 Eur (úkony v r. 2014), jedenkrát režijný paušál po 8,39 Eur (úkon v r. 2015). Okresný súd pri určení tarifnej odmeny vychádzal z hodnoty nehnuteľností, ktoré sú predmetom záložného práva (921.754,66 Eur) podľa ustanovenia § 10 ods. 1, 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „vyhláška“). Okresný súd priznal právnenému zástupcovi odporcu náhradu hotových výdavkov vo výške 176,35 Eur, a to cestovné na pojednávanie dňa 12. 11. 2014 Bratislava - Žiar nad Hronom a späť, spolu 338 km, náhrada 0,183 Eur/km, spolu 61,854 Eur, spotreba PHM 6,8 litra/100 km, cena PHM 1,145 Eur/liter, spolu 26,32 Eur, cestovné za deň 12. 11. 2014 spolu vo výške 88,17Eur. V rovnakej výške okresný súd priznal právnenému zástupcovi odporcu aj cestovné za účasť na pojednávaní dňa 11. 02. 2015, pričom vychádzal z rovnakých hodnôt. Ďalej mu priznal náhradu za stratu času vo výške 219,04 Eur (§ 17 ods. vyhlášky) za cestu Bratislava - Žiar nad Hronom a späť dňa 12. 11. 2014 osemkrát 13,40 Eur vo výške 107,20 Eur a za deň 11. 02. 2015 osemkrát 13,98 Eur vo výške 111,84 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a jeho návrhu vyhovel v celom rozsahu. Podľa jeho názoru v zmysle ustanovenia § 155 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii zverejnením reštrukturalizačného

plánu spoločnosti PLAST RECYKLING, a. s. (t. č. TRANSFORM RECYKLING, a. s.), so sídlom Priemyselná 12, Žiar nad Hronom, IČO: 36 769 576 (ďalej aj „dlžník“) v Obchodnom vestníku došlo k zániku práva odporcu voči dlžníkovi domáhať sa v súdnom alebo exekučnom konaní uspokojenia pohľadávky vo výške 741 554,- Eur (nevrátenej časti poskytnutej podpory) a k zániku záložného práva odporcu k nehnuteľnostiam a k hnutelným veciam vo vlastníctve dlžníka, pretože uvedená pohľadávka, ako i zabezpečovacie práva odporcu zaťažujúce majetok vo vlastníctve dlžníka, neboli do reštrukturalizácie prihlásené. Podľa jeho názoru v danej veci nie je možné aplikovať ustanovenie § 155 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré sa vzťahuje len na záložné práva tých veriteľov, ktorí si svoje záložné a iné zabezpečovacie práva do reštrukturalizácie dlžníka riadne a včas prihlásili. Táto skutočnosť vyplýva predovšetkým z gramatického výkladu predmetného ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, i zo zásady vigilantibus iura scripta sunt. Reštrukturalizačný plán počíta len s veriteľmi prihlásených pohľadávok a prihlásených zabezpečovacích práv, a teda nepočíta s veriteľmi pohľadávok a zabezpečovacích práv, ktoré do reštrukturalizácie prihlásené neboli. Podľa jeho názoru sa odporca dostal do výhodnejšej pozície v porovnaní s veriteľmi, ktorí si svoje zabezpečovacie práva rovnakého charakteru riadne a včas prihlásili do reštrukturalizácie. Zdôraznil, že akceptácia právneho záveru okresného súdu o pretrvávajúcej existencii záložného práva by mala za následok narušenie základných princípov a účelu reštrukturalizácie - veritelia by nemali žiaden dôvod, aby svoje zabezpečovacie práva zaťažujúce majetok tretích osôb do reštrukturalizácie prihlasovali, pretože prihlásením uvedených zabezpečovacích práv by svoje právne postavenie len zhoršili. Zároveň by došlo k narušeniu podstaty záložného práva ako práva zabezpečovacieho akcesorického - záložné právo by sa stalo absolútne nezávislým od pohľadávky, ktorú zabezpečuje a záložný veriteľ by sa mohol zo zálohu uspokojiť i v prípade, ak sa samotná zabezpečená pohľadávka sa stala v dôsledku jeho nekonania nútene nevykonalnou a taktiež by došlo k porušeniu zásady vigilantibus iura scripta sunt a princípov obchodných záväzkovo-právnych vzťahov. I v prípade, ak by aj záložné právo odporcu nezanklo (čo však dôrazne popiera), záložné právo by nebolo možné vykonať pre absenciu termínu splatnosti naturálnych pohľadávok akcesorického charakteru záložného práva ako jedného z pojmových znakov tohto právneho inštitútu. Podľa jeho názoru ak sa zabezpečená pohľadávka stane v dôsledku jej neprihlásenia do reštrukturalizácie naturálnou obligáciou, nie je možné proti vôli záložcu začať ani výkon záložného práva. Nevykonateľné záložné právo nemôže plniť ani svoje funkcie, keďže stráca svoje opodstatnenie, pretože nemá pre odporcu ako veriteľa žiaden význam a súčasne neprimerane obmedzuje jeho vlastnícke právo ako záložcu. Podľa jeho názoru rozsudok okresného súdu nespĺňa základné kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pretože sa nezaoberal ani jedným z jeho právnych argumentov a obmedzil sa výlučne na konštatovanie o pretrvávajúcej existencii záložného práva odporcu, a to bez náležitého zdôvodnenia právnych úvah, ktorými sa riadil, ďalej sa priklonil právnomu názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici, hoci predmetné rozhodnutie nie je možné aplikovať v danej veci s tým, že prevzatie právneho záveru krajského súdu okresný súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil a nepodporil žiadnymi právnymi argumentmi, pričom sa nezaoberal otázkou vykonateľnosti záložného práva odporcu. Ďalej namietal, že okresný súd pri náhrade trov konania priznal odporcovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozpore s ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. V prípade určovacích žalôb podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p. je pri výpočte trov právneho zastúpenia nevyhnutné aplikovať ust. § 11 ods. 1 vyhlášky vychádzajúc i z judikatúry Najvyššieho súdu SR (viď. rozsudok NS SR zo dňa 29. 09. 2009, sp. zn. 2Cdo 65/2008, uznesenie sp. zn. 3MOBdo 1/2011 zo dňa 02. 01. 2012) Nie je zrejmé, ani akým spôsobom okresný súd dospel k záveru, že hodnota nehnuteľnosti predstavuje sumu vo výške 921 754,66 Eur, pretože uvedená suma nekorešponduje s hodnotou nehnuteľnosti v Zmluve o zriadení záložného práva. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil (zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania). Poukázal na to, že ustanovenie § 155 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravuje zánik záložných práv iba k majetku dlžníka. Úmyslom zákonodarcu bolo, aby zánik záložných práv, resp. zánik vymáhateľnosti záložného práva viazal iba voči reštrukturalizovanému dlžníkovi. Ak by mal zánik záložných práv nastúpiť aj vo vzťahu k majetku tretej osoby, muselo by to byť uvedené výslovne. Podľa jeho názoru v reštrukturalizácii sa riešia iba obligačné vzťahy dlžníka a jeho veriteľom, avšak vecné práva k majetku tretích osôb zostávajú nedotknuté. Bez ohľadu na to, či si záložný veriteľ prihlásil alebo neprihlásil svoju pohľadávku, samotná reštrukturalizácia dlžníka nemôže dopadnúť na jeho záložné právo voči tretej osobe, ktorá nemá ani postavenie účastníka konania z dôvodu, že je záložcom. Ustanovenie § 155 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravuje právo veriteľa domáhať sa uspokojenia pôvodných pohľadávok, čo znamená domáhať sa

uspokojenia pohľadávok, akoby neboli dotknuté reštrukturalizačným plánom, v pôvodnej výške a v pôvodnej lehote splatnosti. Predmetom riešenia v reštrukturalizácii je vždy iba majetok dlžníka. I s prihliadnutím na ustanovenie § 114 ods. 1 písm. c), § 155 ods. 2, 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravuje výnimku oproti všeobecným pravidlám v tom smere, že záložné právo je vymáhateľné voči tretej osobe, i keď zanikla vymáhateľnosť pohľadávky voči dlžníkovi, pričom ide o zákonnú výnimku z bežného pravidla o akcesorite. I z dôvodovej správy k ustanoveniu § 155 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii (novely zák. č. 348/2011 Z. z.) vyplýva: „Zabezpečenie pohľadávky treťou osobou môže zaniknúť alebo byť obmedzené iba výlučne v prípade, že s tým výslovne súhlasí veriteľ. Uvedené platí aj podľa doteraz platnej právnej úpravy s tým, že v tomto smere sa navrhuje dotknuté ustanovenie spresniť.“ Ďalej poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré zaujali rovnaký právny výklad ustanovenia § 155 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, t.j. neprihlásením pohľadávok v zákonom stanovenej lehote sa tieto účinnosťou plánu stávajú nevymáhateľnými voči dlžníkovi, čo znamená, že dlžník tieto pohľadávky môže dobrovoľne plniť, avšak veriteľ nemôže tieto pohľadávky vymáhať súdnou cestou ani prostredníctvom exekúcie. Tieto pohľadávky by už veriteľ mohol vymáhať iba voči ručiteľovi alebo spoludlžníkovi. Ďalej poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 604/2013 zo dňa 07. 03. 2014, z ktorého vyplýva, že pokiaľ sa veriteľ neprihlási do reštrukturalizácie, môže svoju pohľadávku bez ďalšieho vymáhať voči ručiteľovi. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu, ktorým návrh navrhovateľa zamietol (prvý výrok), ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil a výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania (druhý výrok) zrušil (podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.) a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.) z týchto dôvodov:

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

Prvostupňový súd je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé.

Pretože odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty navrhovateľa v odvolaní.

V súvislosti s odvolacími argumentmi navrhovateľa odvolací súd uvádza, že tieto sú právne irelevantné.

Odvolací súd uvádza, že záložné právo je vecnoprávnym prostriedkom zabezpečenia pohľadávok a ich príslušenstva, preto záložné právo pristupuje k pohľadávke ako prostriedok na jej posilnenie. Je vedľajším (akcesorickým) právom a má podporný (subsidiárny) charakter, pretože zabezpečuje podporný zdroj na uspokojenie pohľadávky. Záložné právo teda plní zabezpečovaciu a uhradzovaciu funkciu. Vecnoprávna povaha záložného práva spočíva v tom, že zaťažuje každého vlastníka predmetu záložného práva, bez ohľadu na prípadnú zmenu v subjekte vlastníctva tohto predmetu. Naproti tomu

záložné právo vo vzťahu k oprávnenému subjektu pôsobí in personam, a teda je viazané len na osobu veriteľa.

Odvolaací súd konštatuje, že odporca zákonným spôsobom preukázal vznik záložného práva na základe Zmluvy o zriadení záložného práva č. XX. zo dňa 09. 2008 v spojení s Dodatkom č. 1 zo dňa 17. 09. 2008 (č.l. 20-26 spisu) uzavretej medzi navrhovateľom (záložcom) a odporcom (záložným veriteľom). Podľa zhodného názoru odvolacieho súdu s názorom okresného súdu neprihlásenie pohľadávky odporcu do reštrukturalizácie týkajúcej sa dlžníka (PLAST RECYKLING, a.s.), ktorá bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam vo vlastníctve navrhovateľa, nespôsobuje zánik záložného práva, eventuálne nevykonateľnosť záložného práva. Ustanovenie § 155 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii totiž vylučuje, aby reštrukturalizačný plán zbavil veriteľa domáhať sa uspokojenia jeho pôvodnej pohľadávky voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka, ako aj uspokojenia pôvodných zabezpečených pohľadávok z majetku tretích osôb, ktorým zabezpečili záväzok. I z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 604/2013 zo dňa 07. 03. 2014 vyplýva: „...ustanovenia reštrukturalizačného plánu, na základe ktorého veriteľa nemôžu vymáhať svoje pôvodné pohľadávky voči spoludlžníkom či ručiteľom (§ 155 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii), sa jednoznačne vzťahuje výlučne len na veriteľov, ktorí boli účastníkmi plánu, no nemôžu obmedzovať veriteľa, ktorý svoju pohľadávku v reštrukturalizácii neprihlásil.“

Je nesporné, že pohľadávka odporcu (veriteľa) voči dlžníkovi stále existuje, oslabila sa jedine jej vymožiteľnosť voči dlžníkovi.

Odvolaací súd konštatuje, že v konaní nebola preukázaná existencia akéhokoľvek zákonného zániku záložného práva zriadeného k nehnuteľnostiam vo vlastníctve navrhovateľa, a to ani jedným z dôvodov uvedených v ustanovení § 151 md ods. 1 Občianskeho zákonníka: a) zánikom zabezpečenej pohľadávky, b) zánikom všetkých vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, na ktoré sa záložné právo vzťahuje, c) ak sa záložný veriteľ vzdá záložného práva, d) uplynutím času, na ktorý bolo záložné právo zriadené, e) vrátením veci záložcovi, ak záložné právo vzniklo odovzdaním vecí, f) ak záložca previedol záloh v bežnom obchodnom styku v rámci výkonu predmetu podnikania alebo ak bol v čase prevodu alebo prechodu zálohu nadobúdateľ zálohu pri vynaložení náležitej starostlivosti dobromyseľný, že nadobúda záloh nezaťažený záložným právom, g) ak záložca previedol záloh a zmluva o zriadení záložného práva určuje, že záložca môže záloh alebo časť zálohu previesť bez zaťaženia záložným právom, h) iným spôsobom dohodnutým v zmluve o zriadení záložného práva alebo vyplývajúcim z osobitného predpisu, i) ak sa vykonalo bez ohľadu na rozsah uspokojenia veriteľa. Ďalej v konaní nebolo preukázané, že by došlo k zmluvne dohodnutému zániku záložného práva podľa Čl. IV. bodu 3.1., 3.2., 3.3., 3.4. Zmluvy o zriadení záložného práva, t.j. úplným zaplatením zabezpečovanej pohľadávky, vzdaním sa záložného práva záložným veriteľom formou notárskej zápisnice, zánikom predmetu zálohu, poskytnutím iného zabezpečenia - predmetu zálohu zo strany záložcu, s ktorým bude záložný veriteľ súhlasiť.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh zamietol (prvý výrok), ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Ako už bolo uvedené, o trovách konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. Po preskúmaní tejto časti rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že okresný súd postupoval vecne správne, keď v prípade rozhodovania o náhrade trov konania medzi účastníkmi konania aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľa, ktorý bol v konaní neúspešný, zaviazal k povinnosti nahraďiť odporcovi (ktorý bol v konaní plne úspešný) účelne vynaložené trovy konania, ktoré v jeho prípade predstavovali len uplatnené trovy právneho zastúpenia. Odvolací súd však skúmal i správnosť určenia výšky priznanej náhrady trov konania, resp. trov právneho zastúpenia žalovaného a dospel k záveru, že okresný súd nepostupoval správne, keď tarifnú odmenu za jednotlivé úkony právnej služby určil na základe § 10 ods. 2, s použitím § 10 ods. 1 vyhlášky. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky „ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku“. Predmetom tohto konania však bolo určenie, že záložné právo neexistuje alternatívne, že záložné právo je nevymáhateľné, čiže predmetom konania nebolo ani peňažné plnenie, ani konkrétna vec alebo právo (napr. určenie vlastníckeho práva ku konkrétnej veci), resp. konkrétna pohľadávka, alebo záväzok s konkrétnou hodnotou a preto v tomto prípade nebolo možné určiť tarifnú odmenu za jednotlivé úkony právnej služby na základe citovaného ustanovenia § 10

ods. 2, s použitím § 10 ods. 1 vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby mala byť preto určená podľa § 11 ods. 1 a) vyhlášky. Podľa tohto ustanovenia „základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci, alebo práva vyjadriť v peniazoch, alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami“.

Keďže okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania, resp. trov právneho zastúpenia odporcu takto nepostupoval, odvolaciemu súdu neostávala iná možnosť, ako rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (druhý výrok) zrušiť (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.) a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu opätovne rozhodnúť o trovách konania v zmysle vyššie vyslovených právnych názorov odvolacieho súdu.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.